

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. svibnja 2016. uputio Supremo Tribunal de Justiça (Portugal) – Fidelidade-Companhia de Seguros, S.A. protiv Caisse Suisse de Compensation i dr.

(Predmet C-287/16)

(2016/C 326/17)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Supremo Tribunal de Justiça

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Fidelidade-Companhia de Seguros, S.A.

Tuženici: Caisse Suisse de Compensation, Fundo de Garantia Automóvel, Sandra Cristina Chrystello Pinto Moreira Pereira, Sandra Manuela Teixeira Gomes Seemann, Catarina Ferreira Seemann, José Batista Pereira

Prethodno pitanje

Protivi li se članku 3. stavku 1. Direktive 72/166/EEZ⁽¹⁾, članku 2. stavku 1. Direktive 84/5/EEZ⁽²⁾ i članku 1. Direktive 90/232/EEZ⁽³⁾ koje se odnose na usklađivanje zakonodavstava država članica o osiguranju od građanskopravne odgovornosti u pogledu upotrebe motornih vozila nacionalno zakonodavstvo na temelju kojeg je davanje lažne izjave o vlasništvu motornog vozila kao i identitetu njegova uobičajenog vozača razlog apsolutne ništavosti ugovora o osiguranju jer osoba koja je sklopila ugovor nema ekonomski interes upotrebljavati vozilo, a zainteresirane osobe (ugovaratelj osiguranja, vlasnik i uobičajeni vozač) prijevarno namjeravaju dobiti pokriće rizika koji proizlaze iz upotrebe motornog vozila (i) sklapanjem ugovora koji osiguravatelj ne bi sklopio da mu je bio poznat identitet ugovaratelja osiguranja; (ii) plaćanjem premije koja je niža od dugovane zbog dobi uobičajenog vozača?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 72/166/EEZ od 24. travnja 1972. o usklađivanju zakonodavstava država članica o osiguranju od građanskopravne odgovornosti u pogledu upotrebe motornih vozila i izvršenje obveze osiguranja od takve odgovornosti

⁽²⁾ Druga Direktiva Vijeća 84/5/EEZ od 30. prosinca 1983. o usklađivanju zakonodavstava država članica o osiguranju od građanskopravne odgovornosti u pogledu upotrebe motornih vozila (SL 1984., L 8, str. 17.)

⁽³⁾ Treća Direktiva Vijeća 90/232/EEZ od 14. svibnja 1990. o usklađivanju zakonodavstava država članica o osiguranju od građanskopravne odgovornosti u pogledu upotrebe motornih vozila (SL 1990., L 129, str. 33.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. svibnja 2016. uputio Rechtbank Noord-Nederland, Groningen (Nizozemska) – B.J.A. Krijgsman protiv Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV

(Predmet C-302/16)

(2016/C 326/18)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Rechtbank Noord-Nederland, Groningen

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: B.J.A. Krijgsman

Tuženik: Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV

Prethodno pitanje

Koji (formalni i materijalni) zahtjevi vrijede za ispunjenje obveze obavješćivanja u smislu članka 5. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 261/2004⁽¹⁾ kad je ugovor o prijevozu sklopljen posredstvom putnog agenta ili je rezervacija izvršena preko internetske stranice?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 30. svibnja 2016. uputio Tribunal da Relação do Porto
(Portugal) – António Fernando Maio Marques da Rosa protiv Varzim Sol – Turismo, Jogo e Animação,
S.A.**

(Predmet C-306/16)

(2016/C 326/19)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal da Relação do Porto

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: António Fernando Maio Marques da Rosa

Druga stranka u postupku: Varzim Sol — Turismo, Jogo e Animação, S.A.

Prethodna pitanja

1. S obzirom na članke 5. Direktive Vijeća 93/104/EZ⁽¹⁾ od 23. studenoga 1993. i Direktive 2003/88/EZ⁽²⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. kao i članak 31. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, u slučaju radnika koji rade u smjenama s rotacijskim razdobljima odmora, a zaposleni su u ustanovi koja je otvorena sve dane u tjednu, ali ne posluje neprekidno tijekom 24 sata dnevno, treba li nužno odobriti obvezni dan odmora na koji radnik ima pravo u svakom razdoblju od sedam dana, odnosno, barem sedmi dan nakon šest uzastopnih radnih dana?
2. Je li u skladu s navedenim direktivama i odredbama tumačenje prema kojem, kad je riječ o tim radnicima, poslodavac ima pravo u svakom tjednu izabrati dane koje radniku odobrava za odmor na koje potonji ima pravo, pri čemu radnik može, a da mu se pritom ne plaćaju prekovremeni sati, biti obvezan raditi do deset uzastopnih radnih dana (na primjer, između srijede jednog tjedna, kojoj prethodi odmor ponedjeljkom i utorkom, do petka sljedećeg tjedna, nakon kojeg slijedi odmor subotom i nedjeljom)?
3. Je li u skladu s tim direktivama i odredbama tumačenje prema kojem se razdoblje od 24 sata neprekidnog odmora može odobriti na bilo koji kalendarski dan unutar određenog razdoblja od sedam kalendarskih dana, a naredno razdoblje od 24 sata neprekidnog odmora (dodatno uz 11 sati dnevnog odmora) također se može odobriti na bilo koji kalendarski dan unutar razdoblja od sedam radnih dana koje neposredno slijedi gore navedenom razdoblju?
4. Uzimajući u obzir članak 16. točku (a) Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003., je li u skladu s navedenim direktivama i odredbama tumačenje prema kojem radnik, umjesto da ima pravo na razdoblje od 24 sata neprekidnog odmora (dodatno uz 11 sati dnevnog odmora) za svako razdoblje od sedam dana, ima pravo na dva uzastopna ili neuzastopna razdoblja od 24 sata neprekidnog odmora na bilo koji od 4 kalendarska dana unutar određenog referentnog razdoblja od 14 kalendarskih dana?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 93/104/EZ od 23. studenoga 1993. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL 1993., L 207, str. 18.) [neslužbeni prijevod]

⁽²⁾ Direktiva 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL 2003., L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.)